

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπύεται σὲ 7—8 γελιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κανένας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἂν δὲν σταλῆ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουσιν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καὶ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴν κάθε φορὰ.

Παυλάκης ὁ Φοροπήχτης

Ἔτσι λένε τὸν Καλλιγᾶ τὴν Πατρά. Ἐλαβα ἓνα ποίημα πρὸς αὐτὸν τοῦ Κωστή Καραγιώργη, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ διάβολος ἓνας ἄλλος κάθος.

Μ' ἄρσαν οἱ στίχοι του καὶ φαίνεται ὁ ἄνθρωπος ὅτι ξέρει καλά καὶ στιχώνει.

Νὰ μερικοὶ του ἀπὸ τοὺς πολλοὺς του.

Καὶ λέει ὁ Κώστας Καραγιώργη

στὸν Καλλιγᾶ.

Τώρα κ' ἐγὼ τὰς σκέψεις μου θὰ σοῦ γνωστοποιήσω, καὶ ἀπὸ τὰς ιδέας σου τινὰς θὰ πολεμήσω.

Στοὺς χρόνους τοὺς σημερινοὺς τοῦ ὕλισμου, θρησκείαι σημαίνουν κοροφῆζαλα καὶ ἀργυρολογία.

Αὐτὸν ἐγὼ τὸν ὀρισμὸν τῶν θρησκευμάτων δίνω ἀφοῦ ἐδιάβασα Ρουσσώ, Βολταῖρο καὶ Δαρβίνο.

Ἦτο γραμμένο, φαίνεται, τὸ ἰδικὸ μου χεῖλη, νὰ σοῦ προπέσουν τὸ γνωστὸν «Θεὸς ἐστὶν ἡ Ἦλη.»

Πατὴρ μας εἶνε ὁ Χρυσός, Υἱὸς του τὸ Ἀσῆμι καὶ ἅγιον πνεῦμα ὁ Χαλκός. Ἦν ἄλλο εἶν' ἠψωφῆμι . . .

Χρυσός, Ἀσῆμι καὶ Χαλκός ἀποτελοῦν Τριάδα ἧτις μονάχα δύναται νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Εἶσαι ἀπλοῦς περὶ Τιμῆς, μ' ἐμὲ νὰ κωθεντιάζῃς τιμὴ θὰ πῆ τὸ τίμημα, ποῦ δίνεις καὶ ἀγοράζεις.

Παραίτησε καὶ ποιήσι κ' αἰσθήματα γελῶσα ὅταν οἱ πάντες κλέπτουσι, τιμὴ θὰ πῆ βλακεία.

Μᾶς φέρνει πλοῦτον ἡ κλοπὴ, τιμὴς καὶ μεγαλεία ὑπόληψι, ζητωκραυγαῖς Βουλὴ καὶ ὑπουργεῖα.

Οἱ κωτοκλέφταις σήμερα στὰς φυλακὰς ἐμβαίνουν Οἱ κλεφτοεπιστήμηγορες πολὺ ἔτσ' ἀναβάνουν.

Ἐγὼ γιὰ νᾶμαι πλούσιος γλεντῶ καὶ ξεφαντώνω σαρκάζω, ἐρωτεύομαι, γελῶ καὶ καλλιγῶ.

ζῶα, Ρωμηῶς, Ὄθωμανοῦς καὶ φράγκικας θεατρίνας, ἀρμένισαίς καὶ ἀφρικανῆς καὶ ἀκόμη ἀρχαῖνες.

Μὲ τὴν τιμὴν σου νηστικὸς θὰ σεργιανῆς στοὺς δρόμους,

κλέπτε λοιπὸν καὶ μούντζουνε συνειδήσι καὶ νόμους.

Περὶ Βελέντσα καὶ λοιποὺς σοῦ γράφω τὴν ἀλήθεια

«ἐμεῖς στοὺς συντεργίταις μας ἐδώκαμε βοήθεια!»

ἦτον αὐτὴ ἡ γενικὴ τῆς Ῥωμησοῦνης γνώμη,

καὶ ὑπῆρχον λόγοι ῤομιοὶ νὰ κοιμηθοῦν οἱ νόμοι!

καὶ ἐπειδὴ Λατινικὰ γνωρίζεις ὑποθέτω.

τὰ περὶ φούρτουμ κείμενα ἐδῶ σοῦ παραθέτω!

«Βελεντσιόρουμ, Γκόρτσιμπους ἐτ Κέτσεαμ κλεφτόρουμ,

Σαμοθρακόρουμ βούτυρουμ ἐτ Τομαροπουλόρουμ.»

«Φούρτουμ ἐτ μπαραττάρια ἐτ φάλσουν σὺν ντελίκτα.»

(εἰς τοὺς ἐνόρκους ἔπεσε κακὸς παρὰς τὴν νύκτα!

«Φούρτουμ ἀρμάτουμ (πέτωμα) φούρτουμ κβαλιφικάτα»

(γαλάλι σου, πετωματᾶ, τὰ κλειψιμᾶ σου φάτα!)

«Ἦτὲ φούρτις πετωματίταις, λέξ Πανδεκτῶν τριάγτα»

(ἀργότερα θὰ στήσωμε στοὺς κλέφταις ἀνδριάντα!

«Χελλένικαι ζουστίσταις κρίμεν ἰνομενάτους»

(τὰ ἴδια τὰ χερᾶκια μας ἐλύσαν τὰ δεσμά τους.

Κατὰ Τυπάλδον μάλιστα πρέπει Στὰυρὸ νὰ πάρῃ

τῆς Θεσσαλίας τὸ λαμπρὸ τὸ πρῶτο παλλικάρι.

ὁ Μιλτιάδης τοῦ κλεινοῦ Ὀθηβαϊκοῦ πεδίου,

καὶ Λαφαζάνης τοῦ φτωχοῦ Ἑλληνικοῦ Ταμείου...

Ὅταν γιὰ σκλάβους ἀδερφοὺς καὶ πάλι κοινὸν με

καὶ τ' ἀμυνοπετωματὰ μπροστὰ θὰ ξαναβγοῦνε.

ὅταν τὸ πρίτσ ἀπὸ ἐμᾶς, τοὺς πορδαλάδαις, πέσῃ,

καὶ ὄλος ὁ τόπος σηκωθῇ ν' ἀρπάξῃ, ἂν ἔμορφεσῃ,

ὅταν καὶ πάλι τ' ἄτακτα θὰ πεταχθοῦν μπουλούκια,

νὰ βγάλουν ἀπ' τὰ σύνορα τὰ Τούρκικα παλούκι,

Βελέντσα καὶ τὰ τέρια του θὰ γίνουσι ἀρχηγοὶ μας,

γιὰ νὰ ὑπερασπίσωμε τὴν Ἑθνικὴ Τιμὴν μας!

Ναὶ! πάλιν πετωματικὸν θὰ πέσῃ πυροδόλον!

Ζήτω ἐμεῖς, οἱ ἔνορκοι, αὐτὸς τὸ Ἔθνος ὅλον! i!

Γιὰ τοὺς χρυσογαδάρους

σὲς ἔγραψα χτὲς ποῦ πρόκειται νὰ βγοῦν γιὰ δῆμαρχοι.

Ὅτι θὰ φᾶν μαῦρο δὲν θέλει πολλὴ φιλοσοφία.

Μου είπαν μερικοί, ότι πολύ νωρίς άρχισα να γράφω για τής δημοκρατικές ιδιογυαίες.

Αυτό δεν είναι σωστό, γιατί, πρέπει μεις οι ρωμαίοι απ' αρχιτερη να μελετούμε τó τί ποιητέο. τó τί ονείμ.

Όσο για μέρες μου, σάς λέω, ότι είμαι Φρεαρτίτης, Κυρνακός και Σούτσος.

Όζω αί χρυσουγάδαροι.

Άλλ' αν πάλι πρόκειται να βγώ κόνενας χρυσουγάδαρος Δήμαργας, προσημπίετος; ήστι; ó χρυσογάδαρος Φοίγγροβί.

Θα μου πήςτε, μά τί έπραγε; παράδες, σε μπουκάσων και σε κεί, μιλά; έται; Μακάρι να με μπουκάσων, αλλά αυτή την άκνησια δεν την έχου, ώσπε να μου στείλουμ παράδες, γιατί ζέρουν ότι και τών πρην θά τους φάω και ούλα έπειτα θά τά βγάλώ θά φάω.

Θά πήςτε ότι μπορεί να βάνουν να με σκοτώσουν πληρώνοντες δολοφόνους.

Αί, αυτό δάχ τó κάνουν, διότι μπορεί να ήναι κλέρταίς, ήγι όμως και δολοφόνοί, αλλά αν ήναι, ας ήστε καλά; σεί; πού θά πάρετε τó αίμά μου πίσω, αν ήστε άδικαι και όχι χαμάλης λαός, όπως σε λένε.

Τέλος πάντων— δηλαδή και σρίγκω σπάγκω —, εγώ δεν έννοώ να άποχωρήσω από τόν έναντίο τών χρυσουγάδαρων πόλεμο, και θά ήμαί εγώ πρώτος και σεί; δεύτεροι γαδάροι αν δεν τούς δείξουμε τί ιστί βερύκκο.

Ρώτησαν μεθύ φoρά

τόν Φίλιππα, τόν πατέρα του Μεγάλου Αλέξανδρου, ποιά κάστρο είναι ποιά εύκολότερο να κυριευτή. Ό δέ Φίλιππος άπάντησε:

Έκείνο πού μπορεί να άνέβη ένα γαδούρι φορτωμένο με χρυσάφι.

Έννούσε με αυτό τó λόγο, ότι όπου χωρεί δωροδοκία μπορεί τινάς να κατορθώσει τά ήπαντα πάντα.

Όστε προσέξτε να μή με; γελάσουν, οι χρυσουγάδαροι με παχεία λόγια και με δωροδοκίας, γιατί ήμαστε χαμένοι.

Άρες με, μή με πειράξεις, άρες με τó χάλι μου, και ντερμάνι πλιό δεν έχω από τó Μιχαήλ μου, τόν Μελά.

Μαρέ όχι Παλάτι, αλλά και όλοι οι μασκαράδες να κατέβουν να σάς υποστηρίξουν σωτηρία δεν έχετε.

Μαύρο!

Στόν άρχιζο κειρό,

έκανε ένα νόμο, όχι ό Τρικούπης γιατί δεν είχε γεννηθί τότες, — αλλά καν ό Σόλωνας, ό μέγας ζυλόδορος; καν ό

Αράχω — ό μέγας νομοθέτης, (πού να θυμίζει τóρη τήν ιστορία, άρην έχομε δικιάς μας ιστορίας να γράφουμε), και έλεε, ότι, όποιος Αθηναίος δεν είναι μέ; ένα κόμμα πολιτικό, είναι καταδικαστέος, δεν ζέρω πóσα τoίς έκατό πρόστιμο.

Φαντασθήτε τóρα να υπάρχε νόμος ό όποιος να υποχρέωνε κάθε πολίτη να άνήκη και σε ένα κόμμα;

Δέν σας σάννέτε αυτό κόμμάτι σε κουταμάρα;

Όχι κύριοι. Το άπεναντίας, είναι μεγάλη έξυπνάδα.

Διότι σου λέγαν οι πικαιοί:

«Κάθε πολιτεία πρέπει να ήναι διαρισμένη σε δύο κόμματα. Σε άντιπολίτευση, σαν να λέμε και Συμπολίτευση. Για τί; Για τó καλό τού τόπου. Και να σας τó εξήγησά;

Έκείνος πού είναι κυβερνήτης μιάς πολιτείας; φροντίζει για τó καλό της, όπως πού μένη, σαν να λέμε ή κυβένησι, ευχαριστώντας τόν κόμμο, αλλά και οι άλλοι πάλι οι άντιπολιτευόμενοι για να έρθουν στην έξουσία παρυσιάζουν άλλους, νόμουν πιά εύλοικούς, για τó λαό.

Όστε με αυτό τó τρόπο γενάται μια νάτζιχλία ποίος να κάνει τó καλό. Με τήν άντιπολίτευση και ή κυβένησι θέλει να φανή χρήσιμη στο λαό, και ή άντιπολίτευση περισσότερο.

Θά μου πήςτε, δεν βαρείεσαι με τής φιλοσοφίας σου; ό όποιος και αν έρθη προσπουργός είναι ούλοι και ό δεινάς και ό τάδες, μασκαράδες;

Σύμφωνοι. Δέν σας άντιλέγω; Άλλά όταν μιλούμε και να συνηνοούμαστε, να μή με; παραπέρνη ή κουβέντα τής ήμυλίας τών πολιτικών.

Θυμώσατε τόν κειρό πού λέγατε Τρικούπης και Άγιος ό Σκηρός».

Τόρα λέμε, τόν κακό του και ψυχρός,

Αυτόν τόν μασκαρά τόν Τρικούπη τόν βοηθού και ό Θεός και δίαλοί;

Πέθανε ό Βούλγαρης, πέθανε ό Ζαίμης, πέθανε ό Δεληγιώργης, και άσθενει και ό Γέρος, ώστε δεν τού μένει κανένα άντιπολίτευση παρά ό Δεληγιάννης.

Αυτόν λοιπόν τόν Δεληγιάννη πρέπει να τόν υποστηρίξωμε, όχι για τίποτα άλλο, παρά μόνο για να υπάρχη μια άντιπολίτευση, ό Γέρος τόν έχει αναθέσει τó κόμμα του, και όσσοι είναι με τόν Κομμουντούρο βουλευταί, και φανούν ροψάσιδες, δηλαδή προδότης τού κόμμα, και δεν ακολουθήσουν τόν Δεληγιάννη θά πη ότι είναι άνδρoι και προδότης τής Πατρίς.

Διότι, έλπατε σάς; πικρατώ, πέτε μου ποίος είναι στή βουλή; έβιας ν' άναλάβη τήν άντιπολίτευση;

Ό Μάνταλος ή ό Στεφάνιδη, Λοιπόν λέει; ή παρβιρία;

Διά τó μή ήναι βασιλέας στή Σεβακούμ, έβασίλεψε ό γαδάρος; ήστι αν τóποτο ό τóμον έκατν χν έκούτ στή ύπάλειν;

Έπειδή της λοιπόν σας και δεν έχομεν κανένα πολιτευόμενο άλλον, ας αναδείξωμε τόν Δεληγιάννη για να υπάρχη πόντα μια άντιπολίτευση;

Ντεληγιάννης

Έχτός τού όνομα, τόν Δεληγιάννη τόν ζέρου ούλοι μας.

Όταν ήμουνα, στο τούρκικο και ήτανε τó Κρητικό ζήτημα στην αρχή άκόμω, οι τούρκοι έλεγον;

Ντεληγιώργης, βεζύρης, Ντεληγιάννης, βεζύρης, μαζεύτικαν ούλοι οι Ντελιδες—παλαθοί— στο ρωμαίικο και κακά θά τά τζαχμε.

Αυτή ή ιστορία συνέβαινε στα Κρητικά, ως καθώς είπαμε, ώστε τή σήμερης μή έχοντας άλλον, ας υποστηρίξωμε τόν Δεληγιάννη, για να υπάρχη όπως δάπτης άντιπολίτευση; όπως μή και διότι μες κόνη πλιό καθάλα στα σθερόκ ό Τρικούπης, όπως και μες έκανε.

Τόρα ύστερα από όλα αυτά, θά μου πήςτε, μά τή, Δεληγιανιστής έγινες; Όχι. Άλλά τόρα παρά να ήμασ με τόν Τρικούπη, καλλίτερα με τόν Ντεληγιάννη.

Η άντιπολίτευση πάντοτε όφραει, ή συμπολίτευση; κυτάζει τά κελά και συμφέροντα.

Τόρα πρέπει να σας περιδιαγράψω και τί πράμα είναι αυτό; ό Ντεληγιαννης; ό Θεωρικός.

Είνε ψεύτης.

Μπορεί να σας γελά με τó σήμερα και αύριο για να σας κνήη μια δουλειά, όσο φίλοι του και αν ήστε. Ένα.

Είνε φαρισταράς, και άντίς να πη, ό,τι έχει να πη με δυό λόγια, κάθετα και κουθενιάζει δεκά ώραις, είναι άλλος φλόαρος Παλέμων,—συρναίος φαρισταράς τής αρχαιότης, ό όποιος έπλήρωνε τούς άνθρωπους για να πηγαίνουν να τόν άκούν, και ό όποιος για να τελειώση ένα λόγο του έκανε μια βδομάδα, μιλώντας από τó πρωί ως τó βράδυ. Δύο.

Είνε φτωχός, αλλά και σκορπιοχέρης. Τρία και

Τέσσερα, εγώ απλώς για να υπάρχη άντιπολίτευση κηρύττωμαι ύπέρ αυτού.

Και γιατί πικρατώ

είνε ύπέρ αυτού, Για ένα και μόνο διότι.

Διότι κατά τόν προύπολογισμό πού έφερε στή βουλή, λιγοστεύει τούς φόρους κατά έξη μιλιούνια. Μ' άλλα λόγια, αυτά τά έξη μιλιούνια, έπρόκειτο να ται φορτοθούμε στή αρχή μας, διότι τó έλλειμα, δηλαδή όσα θά λείψουν από τó προύπολογισμό τού βασιλείου, άνεβαίνε κατά τούς κυβερνήτας μας σε 15 μελιούνια στρογγιλά, ενθ ό Ντεληγιάννης, ελατώνοντας τούς φόρους και χωρίς να επιβαρύνη τόν λαό τά καταβάζει μόνο σε 8 μιλιούνια.

Βάζει δε φόρους

μόνο στους χρυσουγάδαρους, σε εκείνα πούγραφα και εγώ προτήτερος.

Στά οικόπαιδα και στής οικοδομίας, πού μπορεί απ' αυτά να βγούν ένα περίδρομος παράδες χιλιάδες δραχμών.

Κόφτεται κάτι παραπανιστούς υπάλληλους τού ύπουργείου τών Νευτικών, χαραιοράδες, κηφής, πού τούς διάρσει ό Ρούφος χάριν έξοκονόμισης, και μικροκαρκαμώματα τού ύπουργείου τών Στρατιωτικών ως καθώς και κάτι άλλα μασκαρακάμματα ρουσεφτιδικά. Άρίνει τó φόρο τού καπνού και τού κρασιού, και βάνει σής; καρράτσαις των χρυσουγάδαρων και σε' άλόγατα και στα.

Για ούλα αυτά επί τού παρόν είμαι ύπέρ τού Ντεληγιάννη, ήμα όμως έρθη στην έξουσία, πού δεν τó πιστεύω, θά ήμαί κατά.

Ημεις οι ρωμαίοι ήμαστε τέτοιοι. Θελούμε όλο άντιπολίτευσεις.

Όστε, έχω ζουμυρία τόν Τρικούπη και ζουμιά από τσίπουρα. Επί τó παρόν.

Για τήν άρρωστία τού Κομμουντούρου

ζέρετε τί λέω; Πώς με; κοροιδείτε.

Θέλει και καλά να κνήη τόν άρρωστο ενθ είναι χειρότερα από μες τούς άσθενείς.

Κουράγιο Γέρο, κουράγιο, γιατί αν μες φύγη και συ, μες πήρε ό διάολος και μες σήκωσε. Κουράγιο, Γέρο, γιατί μες άρίνεεις άφανούς, κουράγιο, Γέρο, γιατί μαζύ με σε θά πάμε και μες, κουράγιο. Γέρο, γιατί χαθήκαμε.

Σε κοροιδούν μες Γέρο, αυτοί οι τσαρλατάνοι, σήκω άπάνω, να ζωντανέψη τó βασιλείο.

5 ΥΠΟΦΥΛΑΙΣ

Η ΝΙΟΠΑΝΔΗ

Η πρώτη βδομάδα τού γάμου.

Άρχισαν λοιπόν τή κουβέντα ό Μπούρμπουλας και ή Περμαθούλα.

Και λέει ό Μπούρμπουλας τής Περμαθούλας: Κουρία μου, εγώ ποτέ; μου δεν σε ενόλησα, ούτε σε πειράζω, ούτε σού κνάνα κόνένα κινό, ούτε σου είπα κανένα άσχημο λόγο ούτε γύρισα μάτι και απάνω σου να σε δώ, ούτε σου ξέφρασα παράπονο έρωτα, ούτε σε είπα στα μάτια έχεις φούδια, ούτε τίποτα άλλο; πώς λοιπόν με περιπλέξες και με έφερες σ' αυτή τή θέσι να μή ζέρω πού βρισκόμαι και τί μου γίνεται;

— Αϊτά, κύριέ μου έπρεπε να τά σκεφής; προτήτερα και να μή εκτιθόσωνα, όπως εκτιθήκες;

— Μά τί έκανα;

— Αυτό πλιόν τó ζέρεις συ και ή σινείδης σου.

— Η συνήδεισέ μου ίσα ίσα μου λέει, ότι με χαντάκωσες στα καλά καθούμενα. Σε μενά συμβαίνει ένα πράμα πού δεν πιστεύω να συνέβαινε σε κανένα άνθρωπο στο κόμμα. Πρώτο παντρεύομαι χωρίς να θέλω και χωρίς να ήμαί σε ηλικία; διότι ό Ισοκράτης λέει, ότι πώς οι άντρες; πρέπει να παντρεύονται, όταν φθάσουν σε ήλικία σαρκινταπέντε χρονών; ενθ εγώ άκόμω μόλις έφρασα σε ήλικία να αισθάνωμαι κακά τόν έαυτό μου. Δύτερο. Κάθε άνθρωπος παντρεύόμενος πέρνει προίκα, ενθ εγώ πλήρωσα δυό χιλιάδες για αυτή τήν ύπόθεσι. Έπειτα, κυρία μου, μου πέφτεισ πολύ νεί, και είναι κρίμα να χαλάσης τήν νεότης σου, για να έχω παρζένο κελπίτισο, τó όποιο δεν μπορώ να καταλάβω από πού πρέφρχεται;

— Προέρχεται από λόγου σας.

— Από λόγου μου; αλλά ό έλόγος μου δεν λέει ότι έκανε ό έαυτός μου κανένα κινό.

— Και πώς; τó γράμμα κεινο δεν είναι δικό σου; Άρνείσαι τήν υπογραφή σου;

— Τήν υπογραφή μου δεν την άρνούμαι, αλλά με γέλασες και μου την πήρες με τó κελέο.

— Μάλιστα, έπρόσεχτε και ό Κώστας πρέπει να ήσαι πολύ, πέρα πολύ μάλιστα προσεχτικός. Άνόητοι Έσκουτιάρη.

— Όμορρα συστάσεις μου κάνετε προστά στην άδερφή σας πού θέλετε αίσλας; να μου τή δώτετε για γυναίκα. Και τί σέβας θα μου φέρνη έπειτα από αυτάς τής βοισαίς πού μου λέτε αυτή.

— Ποιά αυτή; Όταν μιλάς μπρος στην άδερφή μου αυτή να μή λεί, αλλά δεσποινίς.

— Ας ήναι και δεσποινίς, αν θέλετε τήν λέω και βασίλισσα, άφου αυτή τάκανε ούλα.

— Πάλι αυτή είπες, κηκοαναθεμένης;

— Έέχασα, με συμπλήξτε, ήθελα να πώ δεσποινίς, βλέπετε άκόμω δε μόρεσα να τó συνειθίσω. Λοιπόν, τóρα, κυρία απ' αυτή—δεσποινίς; θέλω να πώ—τί αγαπάτε τóρα από μενα και τί έπιθυμείτε, να ξεμπερδέψη αυτή ή ύπόθεσι τής δουλειάς.

— Έγώ δεν αγαπά τίποτα, άπάντης ή Περμαθούλα, εξήγηθήτε με τούς άδερφούς τούς φυσικούς προστάτς μου.

— Με τούς άδερφούς σου εξήγηθήκα πολύ καλά και εσείνα με τó περπατάνω ευχαριστημένος, κόντα αν να με σκοτώσουν στα καλά καθούμενα; για χιττήρι σου, χωρίς να τούς κίνω τίποτα τούς άνθρώπους. Αυτή ή συνηνούσι μου κούστισαι.

Γώ ζέρω τί μου κούστισαι. Λοιπόν τóρα έπιθυμάω να εξήγηθώ και με λόγου σου πώς τó είπαμε;

— Α ναι, με τήν δεσποινίς.

— Βρέ μασκαρά, πετάχτηκε και είπε ό Μιμικός, εγώ τóση ώρα δεν θέλησα να λάβω μέρος, αλλά καθώς παρατηρώ, συ είσαι και κορόιδο και θέλεις να κοροιδεύης. Τόση ώρα μες έχεις και μες παιδεύεις, ένα κ' ένα κόνου δυό. Θα στεφανώθης τήν άδερφή μας αυτή πούτη τήν ώρα, είδε άλοιώς θα δουλέψη κομμπούρι κι' ας πάμε και μες στή καμνινόλα!

— Καλά, καλά, άδερφέ στή πέρνω, αλλά με τó κολαί, μη βιάζεστε, δεν χάθηκε ό κόσμος, μη θυμώνετε, μες δώ πέρα μιλούμε σαν άδέρφια. Τι προίκα θα τής δώτετε; Δεν θά τής δώτετε, μπράς μου, όλίγο χρηματικό; Τά ρουχαλάκια του, τó ζέρω, θά τάχη, διότι, βέβαια, δεν μπορεί να ήναι όλότελα γυμνό, άφου τó βλέπω ντυμένο, αλλά...

— Άδερφοί μου, αγαπητόί μου άδερφοί, άδερφοί τών άδερφών μου, μόνοι μου προστάταις, σώσατε τή προσβαλμένη τιμή τής άδερφή σας, τής όποιος ή τιμή είναι τιμή σας. Ό κύριος από δώ, ό Μπούρμπουλας μες περιπικίζει με κοροιδείς, και με φέρνει ή θέσι να πάρω φαράκκι, πριν με σκοτώσετε σεις με τήν μάχαιρα τού φονεμού. Άμα είπε αυτά τά λόγια ή Περμαθούλα έβλεπε τής κλάψαις.

Δέν βλέπεις, ὅτι ὁ λαός κοντεύει ν' ἀρρωστήσῃ μαζί τὸ σένα καὶ συχωρητέις ἢ ἁμαρτίαις σου.

Σήκω, Γέσο, κάνε ἐπανόστει ἐναντίο τοῦ ἐαυτοῦ σου, καὶ μὴ μᾶς παιδεύεις τόσο πολὺ.

Σήκω, γιατί θὰ μᾶς πάρῃς ὅλους στοὺς λαίμο σου.

Σήκω, κουράγιο, καὶ μὴ σὲ κοροϊδεύουν οἱ γιατροί.

Μᾶς χειάζεσαι ἀκόμα, κατάλαβες τί θὰ πῆ μᾶς; χρειάζεσαι;

Αἴ λοιπὸν κουράγιο γιὰ τὴν πατρίδα.

Στὸ σχολεῖο τῆς Γ' ὀμῆς

συμβαίνει μιὰ καλπονόθεσι δασκαλιῆ, ἣ ὅποια εἶνε περὶ διὰ γραμμάτων καὶ μπαγαμποντιᾶς καὶ τὰ καθέκαστα μεθαύριο. Αὐτὸ πάλι τὸ μασκαράζικι εἶνε ἄλλου εἴδους ταραχῆς. Δηλαδὴ τὸ μόνο ρῆμα ποῦ μαθένουν οἱ δασκίλοι στὰ παιδιὰ εἶνε τό :

Κλέφτω, κλέπτεις, κλέφτουν ἔκλεψαν.

Θὰ σὲ φάω μὲ τοὺς φόρους Καλλιγᾶ, — Νὰ στρουτζίξες Διλιγιάνη μὲ τὸν νέο προϋπολογισμό σου.

Ὁ βασιλέας τῆς ἀντιπολιτεψίς.

Πωπώ, Θεοῦλε μου 16 μελεούνια φόρους

Τότες πετάχτηκε ὁ Κώστας ἀπάνω ἀρπαξὲ πάλι τὸ στόκο, ἐνῶ ὁ Μιμίκος ἐφώραρε τὸ ἄδειο ρεβόλβερ του.

Ὁ Μπούρμπουλας χέστηκε, μὲ συμπάθεις ἀπὸ τὸ φόβο του. Καὶ 'κεῖ ποῦ καθότανε ἀπάνω στὴ καρέκλα, δὲν ζέρω πῶς ἔκανε καὶ τοῦ ξέφυγε καὶ βρέθηκε τ' ἀνάποδα κάτω καὶ μὲ τὰ πόδια ἀπάνω, ὅπως τὸν βλέπετε ζουγαριστὸ, ἔβανε δὲ καὶ κάτι ἄγριο φωνάρες καὶ φώναζε

— Γιὰ τὸ Θεὸ σκοτώθηκα, Μκνούλά μου, μανουλά μου, πᾶω πλέον δὲν ἔχω ζωὴ, ξεψύχησα, πέθικα, δὲν εἶμαι ζωντανός.

— Ἀμέσως τὸν παπᾶ, φώναζε ὁ Κώστας πρὸς τὸν Μιμῆκο. Σὺ στὸν παπᾶ κ' ἐγὼ στὸν συμβολαιογράφο.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια βγήκαν καὶ οἱ δύο ὄξω καὶ κλείδωσαν τὴ μπόρτα ἀπόξω, ἀρίνοντας τὸν Μπούρμπουλα μόνο μὲ τὴν Περμαθούλα.

Τί συνέβηκε τότες μὲ τοὺς δύο τους, μὴ τὰ ρωτᾶτε, μεθαύριο θὰ σὲς τὰ πῶ νὰ πάρῃ τέλος καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

